

Розділ 1

Я блювала в туалеті, тримаючись за його холодні стіни й намагаючись заглушити звуки, які видавала.

Місячне сяйво, єдине джерело світла, струменем лилося до великої ванної кімнати. Мене нестерпно нудило.

Темлін навіть не ворухнувся, коли я раптом прокинулася. Я не могла відрізнити темряву в кімнаті від непроглядного мороку в темниці Амаранти. Холодний піт, яким я вкрилася, нагадав мені кров убитих фейрі, і я кинулася до ванної кімнати.

Я провела там п'ятнадцять хвилин, очікуючи, коли вгамуються блювотні позиви, коли дроз, що її відчувала в усьому тілі, поступово уляжеться, як то буває з брижами, що виникають на воді.

Знеможена, я нависла над унітазом, рахуючи кожен подих.

Такий собі звичайний кошмар. Один із тих, що знесилювали мене останнім часом уві сні й наяву.

Минуло три місяці після того випадку в Підгір'ї. Три місяці я пристосовувалася до свого безсмертного тіла, до світу, що поступово відновлювався після того, як Амаранта геть розтрощила його.

Я зосередилася на своєму диханні: вдих через ніс, видих через рот. Повторювала це раз-у-раз.

Коли я нарешті заспокоїлася й підвела голову, мені здалося, що я можу ступити кілька кроків. Проте я далеко не пішла. Дійшовши до стіни, я зупинилася біля розбитої шибки у вікні. Дивилася в нічне небо, свіжий вітерець обдував моє спітніле лице. Прихилившись до стіни, я присіла і притулила руки до мармурової підлоги. Справжня.

Це реальність. І я жива. Вибралася звідти.

Якщо, звісно, мене не лихоманить і це не сон, а я не сплю в темниці Амаранти й знову не прокинуся в цій клітці і...

Я притиснула коліна до грудей. Усе це відбувається насправді. *Насправді.*

Я пробувала слова на смак.

Мовчки повторювала їх, доки не змогла відпустити коліна й підвести голову. Біль пройняв руки.

Я так міцно стиснула їх у кулаки, що нігті мало не проштрикнули шкіру.

Сила, здобута вкупі з безсмертям, — то радше прокляття, аніж дар. За три дні свого перебування тут я зламала й погнула все столове срібло, якого торкалася. Я так часто падала, шпортаючись і плутаючись у своїх ногах, які тепер стали довгими й надто прудкими, що Ейсіл повиносила всі коштовні речі з моєї кімнати (особливо вона розгнівалася через розбиту вазу, якій було вже вісім століть, — якимсь чином перекинула стіл, на якому вона стояла). А ще я розбила не одні й не двоє, а *п'ять* скляних дверей, просто надто сильно грюкнувши ними.

Зробивши видих через ніс, я розтиснула пальці.

Моя правиця була гладесенька. Прекрасна Фе.

Я подивилася на ліву руку. Чорнильні завитки вкривали пальці, зап'ястя, все передпліччя до плеча, вони немов всотували весь морок у кімнаті. Око, намальоване на моїй долоні, здавалося, стежило за мною. Спокійне й лукаве, мов у kota. Його вузька зіниця розширилася і стала трохи більшою, ніж була вранці, — здавалося, пристосовувалася до світла, як у звичайного ока.

Я зі злістю зиркнула на нього.

На того, хто міг бути по той бік татування.

Від Різа не було чутно нічого за три місяці, що я провела тут. Жодної звістки, навіть якихось чуток. Я не питала нікого, — ані Темліна, ані Люсьєна: боялася, що можу випадково призвати Вищого Лорда Двору Ночі, і той згадає

про недолугу угоду, яку я з ним уклала в Підгір'ї: я проводжу з ним щомісяця один тиждень, і за це він рятує мене від смерті, що нависла наді мною.

Навіть якщо і сталося таке диво, що Різ забув про це, то я не забула. Пам'ятали про угоду і Темлін, і Люсьєн. Пам'ятали всі, хто мав тату.

Навіть якщо Різ зрештою... якщо він все ж таки не був моїм ворогом.

Але ворогом Темліна він, ясна річ, був. Він був ворогом будь-якого Двору. Мало кому щастило перетнути кордон Двору Ночі й не загинути. Мало хто міг переповісти те, що довелося пережити. Ніхто достеменно не знав, що *існувало* у віддаленій північній частині Прифії.

Гори і темрява, зірки і смерть.

Але за кілька годин після поразки Амаранти, розмовляючи з Різєндою, я не відчувала його ворожості. Я нікому не розказала про нашу з ним зустріч та взаємні зізнання.

Радій з того, що маєш серце людини, Фейро. Жалій тих, хто не може відчувати геть нічого.

Я стиснула пальці в кулак, заховавши татуйоване око, спустила воду в унітаз, а потім прополоскала рот і умілася.

О, якби я могла нічого не відчувати!

Якби ж то змінилося і моє людське серце, так само як уся я! Якби стало уламком безсмертного мармуру. Замість шматка потрошеного мороку, просоченого ихором¹, що тепер труїв мене. Коли я прокралася до своєї темної спальні, Темлін спав. Його оголене тіло розкинулося на матраці. Мить я милувалася міцними м'язами на спині, з любов'ю окресленими місячним сяйвом, його золотавим волоссям,

¹ Ихор — у давньогрецькій міфології — кров богів. На відміну від нектару й амброзії (їжі богів), не дає безсмертя. Ихор гігантів витікає з надр землі у вигляді нафти. (Тут і далі прим. ред.)

скуйовдженим під час сну, у яке я запускала пальці, коли ми кохалися цієї ночі.

Заради нього, я вчинила це заради нього. Понівечила себе і свою безсмертну душу.

Тепер же мала цілу вічність жити із цим.

Я йшла до ліжка, і кожен крок давався мені чимраз важче. Простирадла встигли висохнути й охолонути. Я ковзнула в ліжку, повернулася до Темліна спиною і обхопила себе руками. Темлін дихав рівно і глибоко. Але зі своїми фейськими вухами... Іноді мені здавалося, що я вловлюю найменшу затримку в його диханні, навіть якщо та тривала частки секунди. Мені забракло сміливості запитати, чи він прокинувся і вдає, що спить.

Він ніколи не прокидався, коли я потерпала від кошмарів, коли щоночі мене вивертало і я блювала. А якщо він і знав чи чув, то про це ніколи не говорив.

Я знала, що подібні кошмари переслідують і його так само часто, як і мене, позбавляючи сну. Коли це сталося вперше, я прокинулася і спробувала поговорити з ним. Але він відштовхнув мене, його шкіра стала липкою, а він перетворився на чудовисько з хутром, кігтями, рогами та іклами. Решту ночі він провів на підлозі біля ліжка, стежачи за дверима та вікнами.

Відтоді було багато таких ночей.

Скрутившись клубочком у ліжку, я натягнула ковдру аж до носа. Ніч була холодна, а мені хотілося тепла. Ми мали мовчазну угоду: не зізнаватися одне одному, що Амаранта мучить нас і вночі, і вдень.

Так було легше нам обом. Принаймні я могла не розповідати Темліну те, про що мені було важко говорити. Звільнивши його і врятувавши його підданих і всю Прифію від Амаранти, я знищила себе, розбилася на друзки.

І, гадаю, навіть вічності забракне, щоб зібрати їх докупи.

РОЗДІЛ 2

— Я хочу з тобою.
— Ні.

Я схрестила руки, майже накривши правою татуйовану ліву й трохи ширше розставивши ноги на брудній підлозі стайні.

— Минуло три місяці. Нічого не трапилося, а до селища менше ніж п'ять кілометрів.

— Ні.

Крізь двері стайні лилися промені ранкового сонця, осяваючи золотаве волосся Темліна, який застібав на грудях останню пряжку перев'язу з кинджалами. Його обличчя — мужнє й прекрасне, саме таке, яким я мріяла його побачити тими нескінченними місяцями, коли він носив маску, — було серйозне, губи стиснуті.

За його спиною Люсьєн, уже сидячи верхи на своєму сірому коні в яблуках, в оточенні ще трьох охоронців із фейської знаті, мовчки хитнув головою на знак попередження, примруживши своє металеве око.

Здавалося, він казав: «Не тисни на нього».

Темлін уже рушив до свого осідланого вороного коня. Мені залишалося хіба що зіптити зуби й поквалитися за ним.

— Селищу потрібна бодай якась допомога, і мої руки не будуть зайвими.

— Не варто забувати, що ми досі полюємо на чудовиськ Амаранти, — сказав Темлін, спритно, одним рухом стрибнувши на свого коня.

Іноді мені здавалося, що коні були просто прикриттям — засобом довести свою нормальність, вдати, що він не може

побігти прудкіше за них. Я не раз казала йому, що він живе однією ногою в лісі. Темлін сів верхи. Зараз його зелені очі нагадували дві зелені крижинки.

— Я не зможу дати тобі охорону для супроводу — у мене немає зайвої.

Я захопилася за повіддя:

— Не треба мені охорони.

Пальці мої напружилися, стиснувши шкіряну вуздечку, і я спинила коня. Золота каблучка з прямокутним смарагдом на моєму пальці зблиснула на сонці.

Два місяці тому Темлін освідчився мені. Ці два місяці минули в переглядах варіантів весільних букетів та вбрання, вивченні варіантів меню та розсаджування гостей. Невелика перерва — дякувати Зимовому Сонцестоянню — відбулася тиждень тому. Я перевдяглася з шовків і мережив у хвойні гілки та гірлянди з листя. Власне, я міняла одне свято на друге, проте зміна внесла певну різноманітність.

Три дні святкувань та обміну невеликими подарунками завершилися тривалою помпезною церемонією на вершині пагорба. Тоді ми перейшли зі старого року в новий, коли сонце «померло», щоб вранці «народитися» заново. Щось на кшталт цього. Зимове Сонцестояння святкували в краю вічної весни! Та це не додало мені весільного настрою.

Я не дуже уважно слухала пояснення походження свята, та й самі Фе сперечалися з приводу того, походило воно від Двору Зими чи від Двору Дня. Тепер в обох Дворах його вважають головним святом. Найголовнішою зі священних урочистостей. Усе, що я знала, — це те, що повинна витримати дві церемонії: одну на заході сонця — вона знаменувала початок нескінченної ночі подарунків, танців та випивки — на честь помирання старого сонця, і другу — світанкове привітання, народження нового сонця. Це вже коли я буду геть втомлена і в мене болітимуть і очі, і ноги.

Мені дуже не подобалося, що я мусила стояти перед численними придворними, втім, не забуваючи і про фейрі з нижчих станів, тоді як Темлін проголошував промови і довгі тости. Я завбачливо змовчала, що мій день народження випав саме на цю найдовшу ніч у році. Хай там як, подарунків я отримала достатньо, і, безумовно, на весілля отримаю ще стільки ж чи навіть більше. Я не знала, що робитиму з такою кількістю речей.

Тепер до весілля залишалося якихось два тижні. І я будь-що повинна була вибратися з маєтку, бо якщо не здійсня цього, то все, що мені судилося, — це витратити Темлінові гроші й задовольнятися запопадливим до себе ставленням фейрі і фейців.

— Прощу тебе! Життя в селищі ледь жевріє. Я могла б полювати, щоб добувати їжу для його мешканців...

— Це небезпечно, — сказав Темлін, знову вповільнюючи хід коня, шкіра якого виблискувала, як чорне дзеркало, навіть у тіні стайні. — Надто для тебе.

Щоразу, як ми сперечалися, він наводив цей аргумент. Щоразу я благала його відпустити мене в селище Вищих Фе, щоб допомогти відновити те, що Амаранта спалила багато років тому.

Ми вийшли зі стайні. Я пішла за ним у яскравий безхмарний день, де трави вкривали сусідні пагорби, погойдуючись під легким вітерцем.

— Люди хочуть повернутися, вони хочуть знайти місце, де зможуть жити...

— Ці ж люди вважають тебе благословенням, ознакою стабільності. Якщо з тобою щось станеться... — Він урвав себе на півслові, спиняючи коня на краю брудної стежки, що вела до східних лісів і де на нього за кілька метрів уже чекав Люсьєн. — Немає сенсу щось відновлювати, якщо тварі Амаранти шастають землями і можуть знову все знищити.

— Діють охоронні закляття.

— Дехто зміг їх уникнути. Учора Люсьєн убив п'ятьох нагів.

Я повернула голову, подивилася на Люсьєна. Той скривився. Люсьєн нічого мені про це не сказав учора за вечерею. Він *збрехав*, коли я запитала його, чому він кульгає. Мені стало зле — не лише через брехню, але... наги. Іноді уві сні я бачила, як убиваю їх і їхня кров заливає мене; снилися мені нахабно усміхнені пики, коли вони хотіли розшматувати мене в лісі.

Темлін тихо сказав:

— Мені важко робити те, що я мушу, коли весь час думаю, чи в безпеці ти.

— Звісно, я буду в безпеці.

Я ж тепер фейка. З такою силою та спритністю я мала всі шанси втекти, уникнути небезпеки, коли раптом щось станеться.

— Прощу тебе, будь ласка, просто зроби це для мене, — промовив Темлін, погладжуючи міцну шию жеребця, який нетерпляче заіржав.

Інші вже перевели своїх коней у легкий галоп, і перший із них вже майже сховався в тіні лісу. Темлін різко повернув обличчя у бік білосніжного маєтку, який було добре видно в мене за спиною.

— Я певен, що там знайдеться тобі робота. Або почни писати картини. Спробуй той новий набір, що я подарував тобі на свято Зимового Сонцестояння.

У цьому домі на мене не чекало нічого, окрім приготування до весілля, відтоді як Ейсіл заборонила мені робити бодай щось. І не тільки через те, ким я була і ким невдовзі стану для Темліна... Через те, що я зробила особисто для неї, для її хлопчаків і для всієї Прифії. І слуги поводитися так само. Деякі з них плакали, висловлюючи подяку, коли бачили мене в коридорах. Що ж до живопису...